

Република Србија
УПРАВНИ СУД
6 У 8676/15
14.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Јевтић и Јелене Тишма-Јовановић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., Улица ..., против туженог Дисциплинског већа Агенције за лиценцирање стечајних управника Београд, ради поништаја решења IX број: 34-2146/2011-87 од 30.03.2015. године, у предмету из радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за надокнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда III- 6 У 11158/13 од 06.03.2014. године, тужиоцу, стечајном управнику, број лиценце 155-0501, изриче се мера одузимања лиценце за обављање послова стечајног управника, због тога што, обављајући дужност стечајног управника у предмету стечајног дужника АД “...” у стечају из ...:

- у извештају о економско-финансијском положају стечајног дужника од 10.02.2010. године, није приказао целокупну имовину затечену и пописану на локацији стечајног дужника, и то 387.864,00 hl етил алкохола, као и што у наведеном извештају није евидентирао излучење из стечајне масе 387.864,00 hl етил алкохола, нити је у листи поверилаца евидентирао излучног повериоца и етил алкохол на коме постоји излучни захтев, чиме је поступио супротно одредбама чл. 86. и 88. Закона о стечајном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 84/04) и Правилника о утврђивању националних стандарда за управљање стечајном масом- национални стандард број 2. и 3. (“Службени гласник РС”, бр. 43/05),
- излучио из стечајне масе 387.984,00 hl етил алкохола предузећу “...” д.о.о. из ... без доказа да је то правно лице власник наведеног етил алкохола, супротно члану 37. Закона о стечајном поступку,
- оспорио потраживања разлучних поверилаца, овде тужилаца, из разлога што не постоји предмет разлучног права- етил алкохола и оспорена потраживања није признао у IV исплатном реду као стечајним повериоцима, чиме је поступио супротно члану 38. став 6. Закона о стечајном поступку, а што је оцењено као тежа повреда

дужности стечајног управника, у смислу члана 3а и 3ђ Закона о агенцији за лицензирање стечајних управника ("Службени гласник РС", бр. 84/04 и 104/09).

У тужби поднетој Управном суду, дана 08.06.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих разлога прописаних Законом о управним споровима. Истиче да тужени не указује на чињенице, нити на цео поступак и хронологију дешавања у вези са поступањем туженог за које тужилац сматра да је на штету тужиоца, јер су тужиоцу ускраћена права, а посебно право на приступ правди и правично суђење. Истиче да се само једним ставом констатује да је ББ, супервизор туженог, извршила надзор по притужби физичких лица и да су констатоване неправилности у раду тужиоца. Тужилац је сматрао да и супервизор треба да се саслуша, јер је од одлучног значаја за одлучивање у овој управној ствари њено изјашњење на околности из ког разлога је на основу једних те истих чињеница сачинила два потпуно супротна извештаја, од којих у првом потпуно амнестира тужиоца од било каквих неправилности, а након доношења акта директора туженог, доставља извештај после пуних шест месеци без нових чињеница или доказа у односу на чињенично стање које је претходило претходном извештају да нема неправилности. Тужилац не спори да је присуствовао јавној расправи и да је потписао записник, као и да на исти није изнео примедбе у писменој форми. Тужилац истиче да тужени игнорише императивне позитивне прописе који уређују поступак сачињавања ЕФИ, као и да је поступио противно позитивним прописима у поступку испитивања основаности пријаве подносилаца притужбе као разлучних поверилаца. Указује да су неосновани наводи да у ЕФИ није унео податке о имовини затеченој у поседу стечајног дужника у тренутку отварања стечајног поступка и да је прекорачио овлашћења, да су се поред констатације о имовини затеченој код стечајног дужника у тренутку отварања стечајног поступка утврђивали и право својине на пописаној имовини и да је наведена тврдња неистинита, јер такве чињенице нису садржане у пописним листама пописне комисије. Пописне комисије се нису изјашњавале о праву својине на пописаној имовини, али наводи да је Извештај о попису о извршеном сравњењу са књиговодством од 19.01.2010.године морао да садржи податке о структури власништва пописаног етил алкохола и техничког алкохола, с обзиром на то да су ти подаци садржани у књиговодству стечајног дужника вођеном по међународним књиговодственим стандардима, верификованим, редовним извештајима овлашћених ревизора. Тужени ни у једном тренутку није довео у сумњу тачност наведених података, већ тврди да је тужилац посредно преко пописне комисије утврђивао власништво затечене имовине у тренутку отварања стечајног поступка над стечајним дужником. Истиче да нису основани наводи да је приликом поступања по пријавама разлучних поверилаца поступио супротно Закону о стечајном поступку, те да је неосновано оспорио њихова новчана потраживања и тиме директно, и намерно отежао положај тих поверилаца, који имају посебан привилегован статус у стечајном поступку. Указује да је у својству стечајног управника стечајном суду, Трговинску суду у Панчеву, стечајном судији, дана 16.02.2010.године доставио извод из записника са седнице скупштине поверилаца стечајног дужника АД „...“ у стечају, ..., из чије садржине се може утврдити да је на наведеној седници којој су присуствовали подносиоци притужбе све присутне обавестио о чињеницама у вези остваривања права разлучних поверилаца, као и о томе да стечајни дужник није власник пописаног етил алкохола, те је на те околности повериоцима предочио доказе које прилаже и уз ову тужбу. Такође, истиче да није тачно да је тужилац неосновано оспорио различно право различних поверилаца, као и да им је неосновано у скратио право да се намире као различни повериоци, јер је Привредни суд у Панчеву, поступајући као стечајни суд, својим решењем од 14.10.2011.године усвојио коначну листу пријављених потраживања која је саставни део наведеног решења и у којој су као призната потраживања унета потраживања подносилаца притужбе у четвртм исплатном

реду са својством стечајних поверилаца. Такође, нацртом решења о главној деоби и решењем о главној деоби Привредног суда у Панчеву од 12.01.2012.године, подносиоци притужбе су уврштени у четврти исплатни ред, као и други повериоци који су имали својство стечајних поверилаца. Тужилац сматра, чак и да постоје пропусти у његовом раду, могу се квалификовати као технички пропусти и омашке и да је изречена мера непримерена природи и тежини евентуално учињеног пропуста, те да не стоје наводи туженог о разлозима специјалне превенције којима се руководио изричући ову меру, поводећи се истоврмено и разлозима генералне превенције. У поступку доношења оспореног решења тужилац истиче да је тужени наводно исправио процесне недостатке, међутим наводи да супервизор ББ, изјашњем на седници 30.03.2015. године није изменио и другачије представила своје поступке које је предузимала у односу на чињенично стање, те и поред тога што јој је достављена комплетна документација истоветна по садржини, после два извештаја повољна по тужиоца, доставила је извештај на основу којег је тужени најзад морао да покрене поступак против тужиоца. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење и реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, као и да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове овог поступка под претњом извршења.

У одговору на поднету тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је у смислу чл. 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према списима предмета и разлозима образложења оспореног решења, поступајући у поновном поступку у извршењу пресуде Управног суда од 06.03.2014. године, тужени је наконведеног дисциплинског поступка нашао да је тужилац као стечајни управник поступио супротно одредбама члана 86. и 88. Закона о стечајном поступку и Националних стандарда број 2. и 3., пошто је утврђено да у ЕФИ-у није евидентирана сва имовина која је прописана од стране пописне комисије, односно да није евидентирано 387.984,00 hl етил алкохола, а самим тим исти извештај не садржи ни податке о излучењу наведене количине етил алкохола. У том смислу ЕФИ, као почетни извештај о стању стечајне масе, не садржи тачне податке који су резултат пописивања, нити податке о издвајању неке имовине из пописаних ствари, односно не приказује тачно стање стечајне масе установљено пописивањем. У конкретном случају сам стечајни управник је учинио неспорним да извештај Централне пописне комисије садржи податак о затеченом етил алкохолу на локацији стечајног дужника, а да листа пописа коју је попунио стечајни управник као део почетног стечајног биланса и ЕФИ чији је део и почетни стечајни биланс, ове податке не садржи, нити садржи податке о излучењу наведеног алкохола из имовине која је пописана. Стога је утврђено да је стечајни управник АА сачинио ЕФИ који не одговара стварним подацима, на који начин је нетачно информисао повериоце о стању имовине стечајног дужника и радњама које је предузео у управљању имовином. Тужени је ценио наводе тужиоца да није био дужан

да у ЕФИ уноси податке који се односе на имовину која није власништво стечајног дужника али су исти оцењени неосновани. Сачињавање ЕФИ противно Националним стандардима је директно онемогућавање поверилаца да имају тачан увид у стање стечајне масе и исто контролишу, те отвара могућност и ствара сумњу у неправилно управљање стечајном масом, односно потесијално оштећење стечајне масе. Свако одступање од правила садржаних у Националним стандардима ремети законити ток стечајног поступка, а што резултира не само умањивањем права поверилаца, већ и стварањем оквира за оштећење стечајне масе. Стога је дисциплинско веће оценило да је оваквим поступањем стечајни управник прекршио одредбе чл. 86. и 88. Закона о стечајном поступку и Националних стандарда бр. 2. и 3. Тужени је ценио и чињеницу да је о предметном алкохолу расправљано на седници Скупштине поверилаца, али налази да усмено обавештавање поверилаца о томе да стечајни дужник не поседује алкохол не ослобађа стечајног управника обавезе да у документацији коју сачињава и евидентира постојање имовине коју је затекао на локацијама стечајног дужника, као ни њеног излучења. Такође, стечајни управник је излучио из стечајне масе 387.984,00 hl етил алкохола предузећу “...” д.о.о. из ..., чија вредност према извештају Централне пописне комисије од 18.02.2010. године износи ... динара, без доказа да је наведено правно лице власник наведеног етил алкохола, супротно члану 37. Закона о стечајном поступку. Наиме, у случају покретања стечајног поступка извршни повериоци имају право да захтевају издвајање означене ствари из стечајне масе на којој имају стварно (право својине, државине, стварне или личне службености) или лично право (право индустријске својине), у ком случају уз захтев за излучење стечајног управника достављају доказе о постојању кључног права. Услов за излучење из стечајне масе је да је излучни поверилац у време отварања стечајног поступка имао право својине на ствари чије излучење тражи. Према образложењу оспореног решења стечајни управник у конкретном случају, није пружио ваљан доказ за своје тврдње да је наведени етил алкохол власништво “ ...”, а докази на које се стечајни управник позвао и које је доставио не представљају по налажењу туженог доказ о праву својине, па се стога не могу прихватити као доказ да је предметни етил- алкохол власништво “ ...”. Како је стечајни управник предметни етил алкохол излучио другом правном лицу без релевантних доказа о томе да је то лице власник истог, то је неовлашћено отуђио део имовине из стечајне масе и на тај начин оштетио стечајну масу стечајног дужнику у висини вредности наведеног етил алкохола. При свему томе постојање предметног етил алкохола стечајни управник претходно није евидентирао ЕФИ – у и листи поверилаца, нити је евидентирао чињеницу да је исти излучио. Када је у питању поступање са пријавама потраживања притужилаца, стечајни управник је у свом изјашњењу у поступку то притужби, као и у дисциплинском поступку и на усменој расправи, потврдио да је пријаве притужилаца оспорио у целости, али искључиво из разлога непостојања предмета разлучног права. Овакво поступање стечајног управника супротно је члану 38. став 6. Закона о стечајном поступку. Имајући у виду наведено, дисциплинско веће је оценило да је поступање са пријавама разлучних поверилаца супротно Закону о стечајном поступку, односно неоснованим оспоравањем новчаног потраживања и непоступањем у складу са чланом 38. став 6. Закона о стечајном поступку, директно и намерно отежавање положаја тих поверилаца, који имају посебан привилегован статус у стечајном поступку, а чињеница да је стечајни управник накнадно овим повериоцима признао статус стечајних поверилаца у IV исплатном реду цењена је као олакшавајућа околност. Поступајући на начин како је то чинио стечајни управник у конкретном случају, довело је по оцени туженог до оштећења поверилаца и стечајне масе. Због почињених пропуста и неправилности у раду стечајног управника није могуће утврдити тачно стање пописане имовине, нити проверити правилност управљања истом. Оваквим поступањем повериоци су онемогућени у остваривању законских права, а стечајна маса је

оштећена најмање у вредности количине од 387.984,00 hl етил алкохола (чија вредност према извештају Централне пописне комисије од 18.02.2010. године износи ... динара). Као отежавајућу околност тужени је оценио чињеницу да је стечајни управник свесно починио неправилности истрајавајући на њима, па је стога тужени нашао да је стечајни управник АА починио тежу повреду дужности у смислу члана 3.ђ Закона о агенцији за лиценцирање стечајних управника. Одмеравајући санкцију дисциплинско веће је ценило и вредност имовине која није приказана у извештају о економско-финансијском положају стечајног дужника, односно која је на незаконит начин излучена. Веће је ценило да стечајни управник АА није дисциплински кажњаван, али је нашао да та чињеница не може битно утицати, с обзиром на тежину повреде дужности која је почињена. Такође, цењени су и сви остали наводи стечајног управника за које је тужени нашао да нису од утицаја на утврђено чињенично стање у погледу релевантних чињеница, односно да не могу утицати на тежину повреде дужности коју је већ утврдио, нити на изрицање блаже санкције. С обзиром на тежину почињених неправилности, негативан утицај на стечајну масу, те оштећење поверилаца тужени је нашао да је за почињене неправилности једина адекватна санкција одузимање лиценце, па је имајући у виду одредбе члана 3а, 3д, 3ђ и 3е Закона о агенцији за лиценцирање стечајних управника, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 3а Закона о агенцији за лиценцирање стечајних управника (“Службени гласник РС”, бр. 84/04 и 104/09), у ставу 3. , прописано је, да ако се у поступку вршења стручног надзора утврди да стечајни управник није обављао послове у складу са прописима којима се уређује стечај, агенција ће изрећи једну или више мера прописаних законом којим се уређује стечај и то: опомену; јавну опомену; новчану казну; одузимање лиценце. Одредбом члана 3 ђ истог закона, у ставу 3. прописано је, да се тежом повредом дужности у смислу овог закона сматрају већи пропусти и неправилности у раду стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај, које имају значајан негативан утицај и последице на стечајну масу, повериоца или трећа лица. Тежом повредом дужности сматраће се и непоступање по налогу супер визора, као и понављање или континуирано ускраћивање сарадње са овлашћеним лицима агенције, односно онемогућавање агенције у вршењу стручног надзора. Одредбом члана 3 е у ставу 2. истог закона прописано је, да у случају теже повреде дужности дисциплинско веће може изрећи јавну опомену, новчану казну и меру одузимања лиценце. Новчана казна се може изрећи у износу од 100.000,00 до 1.000.000,00 динара.

Код оваквог стања ствари, по оцени Управног суда, правилно је тужени у поновном поступку донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења, поступајући у извршењу пресуде Управног суда III – 6 У 11158/13 од 06.03.2014. године, тако да је диспозитив оспореног решења јасан, јер садржи сва обележја дисциплинског прекршаја, као и квалификацију истог, те одредбе свих прописа из којих произлази налажење туженог да је тужилац одговоран. Поред тога, имајући у виду цитиране одредбе Закона о агенцији за лиценцирање стечајних управника, након правилноведеног дисциплинског поступка правилно је и основано оспореним решењем изречена мера тужиоцу, којом му је одузета лиценца за обављање послова стечајног управника, јер је поступио супротно одредбама Закона о стечајном поступку и Националних стандарда бр. 2. и 3. и с обзиром на тежину учињених неправилности, негативни утицај на стечајну масу, те оштећења повериоца, правилно је за учињене неправилности одређена адекватна санкција наведена у диспозитиву оспореног решења, при чему су правилно цењене и све олакшавајуће околности. Наиме, пошто је у конкретном случају утврђено да је тужилац као стечајни управник неправилно

применио законе и подзаконске прописе у вези са сачињавањем ЕФИ-ја, излучењем имовине, те поступањем у односу на различне повериоце, то је по становишту суда учинио тежу повреду дужности, због чега му је правилно изречена мера - одузимања лиценце за обављање послова стечајног управника. Тужени је правилно ценио све наводе тужиоца неоснованим, те нашао да нису од утицаја на другачије чињенично стање у односу на оно које је утврђено у дисциплинском поступку.

Суд је ценио тужбене наводе, али налази да су исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер се њима не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку, нити се прилажу докази који би, да су били цењени, довели до другачије одлуке у овој управној ствари.

Одлучујући о предлогу тужиоца да Суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, Суд налази да није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, те стога нису испуњени услови за његово поништење, па тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције, претходна оцена Суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Са изнетих разлога, Управни суд је на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09), одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени надокнади трошкове управног спора, суд је полазећи од исхода овог спора, нашао да је исти неоснован, па је на основу одредаба Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.72/11), које се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 14.01.2016. године, 6 У 8676/15

Записничар
Весна Оташевић, с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић, с.р.

За тачност отправа
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ